

радвала душата ми, един път ли си замъглявала очите ми с сълзи, за да не мога да видя всички дреболии на твоята красота.

Вечният шоп, който ме кара с каручката, е безучастен като кобилите си, безучастен към околните красоти, както и към липсата на кофата.

— Украднали са я, каже. Беше нова, та някой може да я е взел за употреба.

В тона на гласа му и в думите му нямаше ни възмущение, ни протест. Напротив, в тях звучеше някакво оправдание на стореното и малко-завист към тоя, гдето я е взел за употреба.

Малката плодородна котловинка, през която лениво тече на големи кривули река, се нежи под хубавото юлско слънце и мълчи, мълчи. Празник е, никъде не се виждат работници. Буйната ръж вече е почнала да се злати. Гъста зелена трева, изпъстрена с цветя, покрива ливадите. Мирише упоително на детелина. По кичестите дървета хвъркат на чифтове гургулици, влюбени смъртно една в друга. Неизбежните врабчета кацат на орляци по прашния път и търсят нещо.

Пред нас се изпречват невисоки планински разклонения, едни голи, други гористи, разхвърлени живописно, над тях малко облаче, а зад тях, синя далечина, дълбока, лазурна, зовеща бляновете ти.